

РЕШЕНИЕ

№ 3290

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 28.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5320** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на Г. С. С. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №РА-18-01/26.01.2021г. на главния архитект на Столична община. С процесния административен акт, на основание чл.57а, ал.1, т.1, ал.3 и ал.7 във вр. с чл.56 ЗУТ и Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (СО), е наредено на жалбоподателката С. да премахне незаконосъобразно поставен преместваем обект: „Сенник”, намиращ се в поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.1935.159 по Кадастралната карта и кадастралния регистър (КККР), урегулиран поземлен имот (УПИ) XII-159, 160, кв.190, местността „Г. глава”, с административен адрес в [населено място], [улица].

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на акта с приложимите материалноправни норми и с целта на закона. Жалбоподателката поддържа, че процесният сенник е поставен още през 2011г. и е разположен непосредствено пред входа на имота ѝ. Твърди, че сенникът не препятства преминаването на съседите и реално не пречи на никого. Изтъква, че поставянето на обекта няма рекламни цели и не нарушава фасадата на сградата и околното пространство. Сочи, че за поставяне на съоръжението има одобрена схема. Моли съда да отмени Заповед

№РА-18-01/26.01.2021г. Не претендира за разноски.

Ответникът – ГЛАВЕН АРХИТЕКТ на Столична община, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. П. поддържа, че оспорваната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице основания за отмяната ѝ. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.1 ЗУТ.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице за което оспорваната Заповед създава задължения.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателката оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №РА-18-01/26.01.2021г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.57а, ал.3 ЗУТ. За установяване на това обстоятелство по делото е приета Заповед №СОА17-РД09-622/19.06.2017г., изменена и допълнена със Заповед №СОА-18-РД09-934/01.07.2019г., видно от които кметът на Столична община е делегирала на главния архитект правомощията си по чл.57а, ал.3 ЗУТ за издаване на актове за премахване на обекти по чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 ЗУТ (т.1.35).

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в чл.57а ЗУТ, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред него въпрос.

В съответствие с разпоредбата на ал.2 на чл.57а ЗУТ Заповедта е издадена въз основа на Констативен акт (КА) №2020-6/02.10.2020г., съставен от длъжностни лица в районната администрация на район „В.“, СО. В хода на проверката са били установени следните факти: 1) Г. С. е собственик на 1.61% ид. части от ПИ идентификатор 68134.1935.159, съгласно Нотариален акт (НА) №57, том LLVI, рег. №42092/21.06.2001г.;

2) Преместваемият обект – „Сенник“ е собственост на Г. С. и се ползва от търговско дружество, чиито управител е жалбоподателката, на основание договор за наем от 01.12.2019г.; 3) Преместваемият обект с площ 10.30 кв.м. представлява лека метална конструкция, изпълнена с четири броя носещи вертикални елементи от метален профил с квадратно сечение с размери 3/3 см. и височина 2.40 – 3.00 м., закрепени с метални планки към съществуващата настилка от тротоарни плочки и хоризонтална конструкция, тип четириискатен покрив от същия профил, покрит с брезент. 4) Сенникът е поставен през м. юни 2011г. без да е издадено Разрешение за поставяне.

Видно от отбелязването на последната му страница КА от 02.10.2020г. е бил връчен лично на жалбоподателката на 22.10.2020г. В Писмо с вх. №РВТ20-ГР94-2908-(8)/26.10.2020г. С. е представила писмени възражения срещу установяванията, отразени в КА №2020-6/02.10.2020г., които са били обсъдени от административния орган, но са приети за неоснователни.

Съдът приема, че оспорваната Заповед е съответна на материално-правните норми и на целта на закона, формулирана в чл.1 ЗУТ: чрез устройството на територията да се гарантира устойчиво развитие и благоприятни условия за живеене, труд и отдих на населението, включително и посредством ограничения върху собствеността за устройствени цели.

Съгласно приложимата нормата на чл.56, ал.1 ЗУТ (редакцията ДВ, бр. 25/2019г.) върху поземлените имоти могат да се поставят преместваеми увеселителни обекти, преместваеми обекти за административни, търговски и други обслужващи дейности, преместваеми обекти за временно обитаване при бедствия и преместваеми обекти свързани с отбраната и сигурността на страната. Според определението, дадено в §5, т.80 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУТ преместваем е обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж.

В ал.2 на чл.56 ЗУТ (редакцията, действаща към датата на поставяне на обекта – ДВ, бр.50/2010г.) е регламентирано, че обектите по ал.1 – преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности, се поставят въз основа на Разрешение за поставяне, издадено по ред, установен с Наредба на Общинския съвет. Според чл.56, ал.5 ЗУТ (редакцията ДВ, бр.65/2003г.) в чужди поземлени имоти Разрешение за поставяне на обекти по ал.1 се издава въз основа на изрично писмено съгласие на собственика на имота или писмен договор за наем на заетата от преместваемия обект площ.

Към 2001г., когато се твърди да е поставен процесният „Сенник“, е била в сила Наредбата на Столичния общински съвет (СОС) за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на СО, приета с Решение №24 по Протокол №4/2007г. на СОС (Наредбата за преместваемите обекти, отм.). Съгласно чл.11 на Наредбата за преместваемите обекти, отм., Разрешение за поставяне на преместваеми обекти върху имоти, които не са собственост на държавата или на общината, се издава въз основа на скица с указан начин на поставяне, която определя пространственото разположение на преместваемия обект в ПИ, неговия вид, размер и функция (ал.1 и ал.2). Скицата с указан начин на поставяне се издава от главния архитект на общината, когато имотът се намира в I – IV зона или от главния архитект на района за имотите в VI зона (чл.11, ал.3).

За установяване вида на обекта и съответствие на описанието му дадено в административния акт съдът е допуснал съдебно-техническа експертиза, която е заличена поради процесуално бездействие на жалбоподателката. При това и на основание чл.161 ГПК съдът приема за установено, че обектът, предмет на заповедта за премахване, е преместваем по смисъла на §5, т.80 ДР във вр. с чл.56, ал.1 ЗУТ.

В случая жалбоподателката твърди, но въпреки изрично дадените ѝ указания за разпределението на доказателствената тежест по делото, не сочи и не представя доказателства за процесният обект „Сенник“, да е било издадено Разрешение за поставяне въз основа на Скица с указан начин поставяне, нито да е дадено изрично писмено съгласие от останалите собственици на ПИ с идентификатор 68134.1935.159. С разпоредбата на чл.57а, ал.1 ЗУТ е въведено задължение за премахване на обектите по чл.56, ал.1, когато са поставени без разрешение, какъвто е настоящият случай, поради което съдът в решаващия си състав обосновава извод, че Заповед №РА-18-01/26.01.2021г. е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл. 215, ал.7, т.4 ЗУТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Г. С. С. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №РА-18-01/26.01.2021г. на главния архитект на Столична община.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ

Боряна Петкова